

А л к о р у т м и

Санкт-Петербург
Ресторан
Выборг

Pääkirjoitus

Syksy. Sataa. Ensimmäinen syysmyrsky puistelee Otaniemen havupuita julmalla voimalla. Yksinäinen harakka ponnistelee tuulta vastaan kaikilla voimillaan. Ja häviää. Näen linnun lentävän taaksepäin.

Mielen täyttää syksyinen melankolia ja väsymys. Takana on Pietari, tuo pohjoinen Venetsia, edessä on maailma ja välissä on stressi, kiire, säätö ja väsymys. Pieni ihminen on kimpoillut usean eri koneiston rattaana lokakuun. Joista yksi on ollut Tietokilta ja siellä Alkorytmi. On, toivon mukaan, vaihteeksi muutosten aika.

Olen kirjoittanut vuosien varrella useita kertoja luopuvani päätoimittajan vaateista ja vastuista, mutta moninaisia kertoja olen löytänyt itseni taas samaiselta jakkaralta. Olen katsellut huuli pyöreänä menoani ympärille ja ihmetellyt sitä, kuinka olen taas joutunut tai päässyt tähän virkaan. Voisiko joku ystävällinen sielu kertoa minulle?

Ainoa pysyvä asia elämässä on muutos. Tämä lause tuli mieleeni katsoessani väkeä Lenskin excursion bussissa aamulla. Mukana oli kaksi minua vanhempaa tieteenharjoittajaa ja omaa polveani kaksi muuta. Joukossa suuri määrä tuntemattomia silokasvoja, joilla oli kuitenkin jo teekkarilakki.

Tunsin itseni vanhaksi, mutten vielä väsyneeksi. Neljä päivää intensiivisitä arkkitehtuurin ihastelua, venäläistä arkirealismia, hienoja taide-elämyksiä, kerjäläisiä, kulinarismia, likaisuutta ja shoppailua veresti mieltäni voimallisesti. Kuin olisin ollut jälleen se nelivuotias poika Joensuun Sokoksen taivasiin asti ulottuvien legohyllyjen edessä. Tunsin voimakasta halua syleillä maailmaa ja elää täysillä.

Olin vapaa kaikista ikävistä asioista ja pystyin miettimään omia mietteitäni, toimimaan omien toiveideni mukaan ja elämään muutenkin kuin sika pellossa. Ah sitä onnea ja autuutta!

Realismi löi vastaan – perinteiseen tapansa – heti Pietarin jälkeen, olin taas Suomessa ja vastassani olivat suomalaiset ongelmat. Mailiboxini huusi 202 viestiä ja ilta oli jo tummentunut. Oli aika kääriä hihat ja aloittaa työt. En tiennyt Pietarissa, että syleilisin maailmaa juuri tällä tavalla koto-Suomessa. Ja jos olisin tiennyt, olisin harkinnut jäämistä sinne vakavissani.

Juoksevien asioiden syleilyn jälkeen minulla oli aikaa myös lehdelle. Alkoi hektinen taitto ja kuvien valmistelu, lehti tulee saattaa painoon. Alkuinnostuksen korvaa nopeasti monotoninen eteenpäin junnaaminen, joka tuottaa päivä päivältä enemmän tekstiä ja kuvia niitä alati vaativalle valkealle taittopohjalle. Tyhjä tila väistyy ja tilalle tulee viesti ja sanoma, toimituskunnan tervehdys tietokiltalaisille ja muille asianosaisille. Mutta nyt työ on tehty ja minä olen päässyt voittajaksi. Olen taas maalissa, ehkä nyt jo viimeistä kertaa.

Aloitin syyskuussa Alkorytmin esittelyn sanomalla vakiofraasini "hyvää iltapäivää, Suomen nuorisol!". Sen jälkeen sanoin, että "kun minä olin nuori, niin kouluun tuli hiihtää...". Lauseeseen kiteytyy tilanteeni. Olen siirtymässä vanhojen joukkoon, pois killan aktiivisesta väestä ja kohti uusia taistoja. Toivottavasti vapauttamani kolo täytetään uudella ihmisellä, joka voi puolestaan kasvaa yhdessä Alkorytmin kanssa elämän ilojen ja surujen mukaan.

Janne Kalliola

Alkorytmi, Tietokillan lehti vuodesta 1986. Ilmestyy 4-6 kertaa vuodessa.

Päätoimittaja: Janne Kalliola

Jutut: Juha Autero,
Janne Kalliola,
Katja Kuusikumpu,
Ville Likitalo,
Jukka Parviainen,
Ville Peltola,
Liina Poropudas,
Laura Snellman-Junna

Kuvat: Janne Kalliola,
Katja Kuusikumpu,
Antti Tiainen,
Matti Änkö

Grafiikka: Janne Kalliola

Ulkoasu: Janne Kalliola

Painopaikka: Libella

Painos: 300

Pääkirjoitus	2
Totuttuun tapansa päätoimittaja ruotii syntyjä syviä. Tällä kertaa aiheena syksy, Pietari ja Alkorytmi.	
Sisällys	3
Olerkos pannut merkille, että luet sitä juuri? Vieläkin? Yhä edelleen?	
Lakinlaskijaisten jatkot	3
Minne voikaan joutua Lakinlaskijaisista?	
Kiltatyttö	3
Kiltatyttömme armaansa seurassa.	
Leningrad Faktap	3
Perustietoa Leningradista.	
Matkalla Pietariin	4
Päätoimittaja Kalliola matkasi Pietariin ja takaisin raportoiden yksityiskohtaisesti matkan sattumuksista. Etukäteispelot miehen viihtymisestä muutakin kuin kansalaisluottamusta nauttineiden kansateekkerien seurasta olivat todistettavasti puppua. Tekstiä kertyi useamman sivullisen verran ja kuvat kertovat omaa karua kieltään.	
Pienen phuksin suuri xq	12
Matkaan oli lähtenyt myös joukko nuoria tieteenharjoittajia, joista eräs uskaltautui kirjaamaan kokemuksensa ylös. Miten eroaa nuorison nousevien toivojen reportaasi kaiken nähneen ja kyynisen päätoimittajan kommentteista? Lue ja koe.	

Lakinlaskijaisten jatkot

Kylmänä torstai-aamuna odottaa yksinäinen bussi Smökin parkkipaikalla. Vähitellen alkaa enemmän ja vähemmän sonerassa olevia reissaajia saapumaan paikalle, osa jopa matkatavaroidensa kanssa. Ai että mihin he ovat lähdössä?

No tietysti lakinlaskijaisten pitkän kaavan mukaisille jatkoille, eli killan lenskin ekskursionille nykyiseen Pietariin. Lähtö näytti sujuvan kohtuullisen kivuttomasti ottaen huomioon, että matkalle lähdettiin suoraan lakinlaskijaisten jatkoilta aamulla noin kello 5.

Lopulta bussi pääsi liikkeelle vain hieman myöhässä pakollisten passinetsintä ynnä muiden kuviodien jälkeen. Lähtöä seuraamassa ollut väsynyt toimittaja poistuu tässä vaiheessa nukkumaan. Matkalta lisää seuraa tässä Alkorytmin erikoisnumerossa.

*Kiltatyttömme Katrine.
Huomatkaa arbuusi. Sylissä.*

Seljankaa ja pelmeenejä	14
Kaikilla matka ei ollut pelkkää läträämistä, vaan välillä otettiin murua rinnan alle. Toimituskuntamme kunnostautui tutustumalla muutamaan ravintolaan ja kirjoitetaan niistä artikkeleita. Mitä kaikkea voikaan tapahtua kulinarismien herkullisilla teillä harhaillessa. Lue ja ota opiksesi.	
Vierailu venäläisessä sirkuksessa	16
Matkalla oli tarjolla myös puolivirallista ohjelmaa ja sirkuskirjeenvaihtajamme Autero raportoi sirkuksessa, jossa yleisöllä oli omat pellet mukana.	
Kanavaristeily	18
Pietaria sanotaan Pohjolan Venetsiaksi, kuten kutsutaan kaikkia tarpeeksi pohjoisessa olevia, suolle tai suistoon rakennettuja kaupunkeja. Kanavissa on kiva risteillä ja niinpä tietokiltalaiset tyypittivät yhden venäläisen risteilyaluksen ja näkivät siinä sivussa Pietarin kasvat joelta käsin. Risteilyllä tietysti sattui ja tapahtui, mutta mitä? Ota selvää ja lue juttu!	
AC phuksi-XQ	19
Andersen Consulting järjesti phuksille ja muutamalle isohenkilölle erilaisen excursion. Tutustu mitä illan aikana tapahtui. Tarjolla sekä kuvia että sanallista selvennystä.	
Skål Kimmo	20
Kun suurin osa toimituskunnasta oli rajan takana, niin kotimaassakin tapahtui. Jukka Parviainen raportoi ruotsalaisten speksista på det andra inhemskä.	

Leningrad Faktap

1703-1914 Sankt Peterburg

1914-1924 Petrograd

1924-Tietokillan ajanlaskun mukaan ikuisesti Leningrad

Perustaja Venäjän tsaari Pietari Suuri

Venäjän pääkaupunki vuosina 1712-1919

Sijaitsee Neva-joen suulla Suomenlahden rannalla

Asukkaita n. 5 miljoonaa

Moskovan jälkeen Venäjän toiseksi tärkein teollisuuskaupunki.

Nähtävyyksiä: Talvipalatsi, Pietarin-Paavalin linnoitus, Pietari Suuren ratsastajapatsas, Iisakin kirkko

Matkalla Pietariin

01.10.1998 03:55

Kello pärähtää soimaan ja täyttää tajuntani piipityksellään. Ponnistaudun ylös, laitan valot päälle ja herätän Auteron. Pikaisen aamupalan ja lopullisen pakkauksen jälkeen valumme Smökin edessä odottelevaan bussiin. Tilaa on vielä runsaasti ja päätämme jättää bussin takaosan suosiolla liikuttuneessa tilassa oleville kansakitalaisillemme. Päätös osoittautuu matkan aikana sangen viisaaksi.

05:25

Bussi nytkähtää liikkeelle 20 minuuttia myöhässä, vaikka alunperin meitä varoiteltiin aikataulun tiukuudesta. Viimeiset mattimyöhäiset (ei siis Änkö) kutsuttiin paikalle puhelimitse. Tässä vaiheessa oli kadonnut vasta Zumban silmälasit. Matka alkaa leppoisissa tunnelmissa, laulu raikaa (ei se sävel...) ja sitten bussin kasettipesään laitetaan excukasetti, joka alkaa toistamaan Lenin-setää ja muutamia muita lauluja, joista vaiettakoon. Stenberg kertoo ensimmäisen kerran ilmaisesta kusipaikasta Viipurin asemalla.

08:40

Vanhempi tieteenharjoittaja Stenberg iloisena alkumatkasta.

Saavumme lähelle rajaa, Aimo Annokseen, joka on osan matkalaisten mielestä viimeinen sivistyksen kehto ennen suurta tuntematonta. Tarjolla on mahdollisuus vaihtaa rahaa rupioiksi ja ostaa viimeisen kerran kunnan ruokaa. Näin meitä pelotellaan. Emme usko, mutta ruoan sijaan ostamme vettä ja vessapaperia.

Suomen puolella meiltä tarkistetaan ensimmäisen kerran passit ja Maaret ja Terhi vannottavat väkeä käyttäytymään asiallisesti Venäjän tullissa. Saavutamme rajan, Kassu lausuu runon, tunnelma on odottava, jopa harras. Lumous rikkoutuu pian väen intoutuessa laulamaan nousuhumalaisella voimakkuudella.

10:30

Olemme siirtyneet Venäjän puolelle, kännykässä on vielä kenttää, tie on kunnossa ja maisemat näyttävät ihan suomalaisilta.

Viipurin linna syysauringon loisteessa.

Käymme läpi passintarkastusrutiinin ja palelemme tuulessa (joka on kuten venäläisissä elokuvissa), kun bussia tutkataan. Lopulta pakkaudumme bussiin ja poistumme raja-asemalta. Matka etenee muutaman sata

metriä ja saamme kuulla puomilla, että yksi leima uupuu (myöhemmin selviää, että bussi oli tullaamatta), joten peruutamme takaisin asemalle mummojen tuijottaessa touhuamme. Leima löytyy ja pääsemme jatkamaan matkaa, pysähdymme tosin heti täyttämään alati hupenevia nestevarantojamme. Ostan myös suklaata.

12:40

Aikaeron vuoksi olemme menettäneet tunnin, huomaan sen Viipurissa olevasta kellosta. Viipuri on kaunis kaupunki, mutta tutustumme siihen vasta sunnuntaina. Näemme bussin ikkunasta Viipurin linnan ja pyöreän tornin. Päätämme vierailla niissä sunnuntaina.

Tie huononee ja bussi hidastaa. Moottoritie aaltoilee allamme, molemmilla puolilla tietä näemme venäläisempää maisemaa, lähinnä suota. Ja hiekkahautoja. Pikkuhiljaa Pietari alkaa valua sivuillamme, saavumme kaupunkiin pysähtyen ensiksi Nesteen asemalla jatkonestetankkauksella.

Pietari on kaunis kaupunki.

Hotelli Ohtinskaja, Bolsheohtinskij Prospekt 4

15:00

Olemme ajaneet Pietarin leveitä katuja hyvän aikaa kuunnellen vanhempien partojen (lue: Stenberg) huutoja "ja oikealla!". Oikealla ei kuitenkaan ole vielä mitään, mutta näemme ne

luvut sarvikyrvät viimeistään paluumatkalla.

Saavumme hotellille ilman suurempia yllätyksiä ja hotellikin näyttää tasokkaalta. Maaret ja Terhi ovat hoitaneet hommat tähän saakka todella hyvin. En edes minä voi valittaa. Stenberg on kertonut kusipaikan osoitteen jo neljästi. Minä voisin valittaa.

Kurkistus vessaan osoittaa suomalaisen Lambin olleen loistohankinta, paikallinen vessapaperi (ei siis ruplat) muistuttaa hyvin läheisesti suomalaista hiekkapaperia, tosin hienoa sellaista. Puhutaan ihon mikrohionnasta, onkohan tämä nyt sitä? En kokeile.

17:00

Täti otti passimme, kun kirjauduimme hotelliin, emmekä saa niitä vielä takaisin, kun tiedot ovat kirjaimatta jonnekin. Emme anna tämän lannistaa mieltämme, vaan päätämme lähteä kaupungille toimituskuntana (Juha, Katja ja allekirjoittanut).

Ensiksi ostamme kuitenkin kaupungin kartan – sellaisen vaikeaselkoisen – ja kysymme hieman kohteliaamalta virkailijalta bussireittiä keskustaan. Bussi kuulemma lähtee hotellin edestä ja kaartelee kohti Nevski Prospektia. Yhytämme sellaisen ja matkaamme pitkää-ään kohti pääkatua.

17:30

Saavutamme lopulta tavoitteemme ja alamme kulkea pitkin pitkää ja tuulista katua. Ihmiset näyttävät juroilta, kulkevat nahkatakkeissa ja tummissa vaatteissa. Erotumme joukosta selkeästi, vaikka Juha yrittääkin nahkatakillaan ja sängellään sulautua joukkoon. Matkalla saamme tarjouksia karvalakeista ja tauluista, mutta kieltäydymme pontevasti.

Syömään olisi tarkoitus päästä,

Pohjolan Venetsia.

mutta ravintolat eivät kerro hintoja tai edes suuntautumistaan, hyvä jos nimeään. Asiaa ei auta kyrilliset kirjaimet ja niiden lukutaidon puute. Rahaa emme saa vaihdettua, kun passit ovat hotellissa. Kiertelemme aikamme kauppoja ja lopulta nälkä pakottaa piipahtamaan ylikansallisessa pikaruokaketjussa. Hävettää. Päätämme palata hotellille.

Matkalla törmäämme muihin matkalaisiin, vaihdamme muutaman sanan ja jatkamme sitten kohti bussipysäkkiä. Jota ei kuitenkaan tule vastaan. Bussi saapui Nevski Prospektille yksisuuntaista katua pitkin ja arvomme väärän kadun paluumatkalle ja kävelemme useita kilometrejä pimenevää Pietaria. Lopulta pysäkki tulee vastaan ja kiipeämme bussiin. Maksamme pari ruplaa ja täristämme taas kohti hotellia. Edes hieman kävelyvauhtia nopeammin.

21.30

Olemme saapuneet hotellille, penäämme passimme resepsuunista virkailijoiden napinalla säestettynä ja Katja ilmoittaa siirtyvänsä nukkumatin maille. Katsomme hetken Juhan kanssa televisiota, hotellissa näkyy muutama sivistyskielinen kanava ja sitten venäläisiä ja saksalaisia kanavia. BBC World alkaa mukavasti unettamaan ja siirrymme nukkumavaunuosastoon reilusti ennen yhtätoista.

02.10.1998 08:30

Kännykkä toimittaa herätyskellon virkaa ja tuuttaa minut hereille. Olen nukkunut yli kymmenen tuntia putkeen, mikä on saavutus. Siirrymme Juhan kanssa aamupalalle, jossa on tarjolla hieman leipää, pullaa, juustoa, munapaistosta, mehua, kahvia ja teetä. Eipä juurikaan muuta. Pöydässä

Saksalaistyylissä arkkitehtuuria remontin alla keskustassa.

Kiertoajelulla kohtaamme kirkko.

vallan aikaista säätöä. En jaksa kuitenkaan välittää tästä hommasta. Maaret jakaa passit kaikille halukaille hotellin aulassa ennen siirtymistämme bussiin ja kohti kiertoajelua.

10:00

Ja oikealla!

laivainsinööriksi.

Käymme katsomassa linnoitusta ja ajellemme pitkin Nevan rantoja. Välistä kuulemme Henkan jo hieman särkyilevän äänen "ja oikealla!" Phuksit ja phuksinmieliset katsovat väärään suuntaan, sarvikyrväthän ovat aina oikealle. Kun kuulemme näistä esineistä kolmannen kerran, opas haukkuu perivenäläiseen tapaan ja pehmein sanakääntein huutelijat. Olo tuntuu itselläkin typerältä.

11:30

Kiertokäynti päättyy ja saavumme lopulta

odottaa jo muutama tuttava, joilta kuulemme edellisestä yöstä.

Olemme jääneet paitsi yleistä riekuntaa ja olemme siitä ihan tyytyväisiä. Yön saldo on yhdet kadonneet rahat (ja kello) sekä yhdet kadonneet kengät. Vastapuolella on paljon oksenusta.

Maaret kertoo saaneensa kommentteja passien haustamme respasta, touhu alkaa

muistuttaa
t a a s e n
neuvosto-

vallan aikaista säätöä. En jaksa kuitenkaan välittää tästä hommasta. Maaret jakaa passit kaikille halukaille hotellin aulassa ennen siirtymistämme bussiin ja kohti kiertoajelua.

Eremitaasi edestä ja takaa, Eremitaasi istuu ja makaa.

Eremitaasiin. Toimituskunta ottaa vienoisen hajuraon ja siirtyy pikamarssia museon sisätiloihin. Allekirjoittanut on voittaja saadessaan ilmaisen lipun opiskelijakortilla. Kollegat haukkuvat köyhäksi (ja syystäkin...), mutta pidän pääni uljaasti pystyssä.

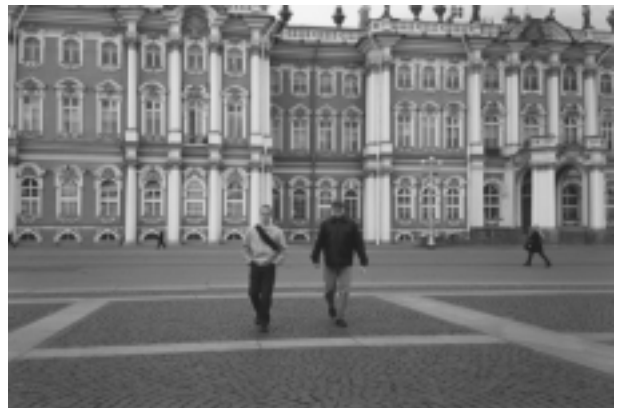
Seuraavat neljä tuntia ihailemme Eremitaasin koelmia, venäläisen hovin pröystäilevyyttä ja erityisesti sen mauttomuutta. Kaikki mikä täällä kiiltää, on todellakin kultaa. Erityisen säväyksen allekirjoittaneeseen kaksi huoneellista Picassoja, ja ympärillä muita vuosisadan alun mestariteoksia.

Lopulta jalat tekevät stoppia ja Eremitaasi täytyy jättää. Olemme ehtineet kiertää sen melkein kokonaan. Lopuksi ostan muutaman kortin ja astumme ihmis-

vilinään. Kävelemme Nevski Prospektille ja bonguamme sopivan bussipysäkin. Aikaa kuluu täydessä bussissa tovi poikineen ja olemme vajaata viisi hotellilla.

18:00

Matka sirkukseen pellejen seurassa voi alkaa. Katja ja minä olemme päättäneet hypätä tämän toimituksen ohi ja matkaamme muun seurueen kanssa keskustaan päästäksemme syömään. Juha menee sirkukseen ja raportoi siitä toisaalla lehdessä. Kävelemme jotakin jokivartta tai Nevan haaraa pitkin kohti pääkatua ja etsimme ostoskeskusta. Kävelemme ensin väärään suuntaan ja palaamme sitten takaisin. Paikka löytyy, mutta tavaroista (tällä kertaa hanskoista) huudetaan

Toimituskunta poistuu Eremitaasista voittajina.

Näkymä hotellihuoneen ikkunasta. Industrialismi rules ok.

järkyttäviä summia, joten tyydyimme vaihtamaan rahaa ja menemään syömään. Ravinteli on perivenäläinen ja sen saa tuta sieltä sun täältä. Asiasta tarkemmin toisaalla. Ostoksille päätämme palata huomenissa paremmalla ajalla ja enemmänä valuutalla.

21:15

Poistumme ravintolasta ja siirrymme taksilla hotellille. Matkan hinta (22 ruplaa) ihmetyttää ja aluksi pelkään sen olevan dollareissa. Kuski kuitenkin hyväksyy ruplat, joten päätämme siltä istumalta siirtyä bussista taksien käyttöön.

Keskitämme tarmomme Alkorytmin luomiseen piskuisella kannettavalla ja tätä riemua riittääkin pitkälti yöhön. Juhaa ei näy ei kuulu, onkohan hänet shanghaijattu johonkin purtiloon tai myyty arabeille? Osa seurueestamme palailee mölystä päätellen, mutta emme anna sen häiritä luomistyötämme. Puolen yön pintoja toivotan hyvät yöt Katjalle ja siirrän tarmoni tämän päiväkirjan ajan tasalle saattamiseen.

03.10.1998 08:30

Herään huonosti nukutun yön jälkeen hieman sekavissa tunnelmissa. Yön levottomuus saattoi johtua liiasta Pepsistä, nautitusta ruoasta tai Eremitaasisissa koetusta kulttuurisokista. Mene ja tiedä. Siirryn suihkun kautta aamupalalle, nautin (?) pienen palan leipää ja lasin omenamehua. Tarjolla on myös hassuja kakkaroita, joissa on tutkimuksiemme mukaan kananmunaa, perunaa ja kaiketi jauhojakin. Ainoastaan Kassu saa annokseensa alas, muut tyytyvät yhteen suupalaan.

10:00

Lupaukseni bussien käytön jättämisestä menettää heti voimansa. Kadulla ei näy taksia, mutta busseja lonksuttaa kohti. Hyppäämme kyytiin ja maksamme kolme ruplaa matkasta. Tarkoituksenamme on shop-

pailla – muutakin kuin viinaa – joten jäämme Nevski Prospektin alkupäässä pois ja alamme kävellä katua pitkin.

Koukkaamme kaikissa kiinnostavissa kaupoissa, joissa on joku tunnettu kansainvälinen vaatemerkki edustettuna, mutta valikoimat eivät puhuttele. Hinnatkin ovat Suomen tasolla.

Menemme levykauppaan ja Katja ostaa kolme CD-levyä hintaan á 60 ruplaa. Itse pääsen ostamisen makuun vasta tavaratalossa, jossa ostan pipon lisäksi posliinilautasen, jonka kohdalla voi aina huutaa "ja oikealla!". Hansikkaita kaipaisin, mutta niitä ei löydy tai jos löytyykään, niin hinnat ovat yli 300 markkaa parilta. En siis osta hansikkaita. Sen sijaan pari solmiota tarttuu matkaan. Tavaratalo on laaja, kuten Venäjällä kuuluu, ja kulutamme siellä reilusti toista tuntia.

Lopulta päätämme jatkaa matkaamme pikaiselle aterialle ja nappaamme taksin ajaaksemme Nevski Prospektia pari kilometriä takaisin Kentucky Fried Chickeniin. Puhun taksikuskin kanssa sujuvasti venäjää, melkein koko sanavarastoni on käytössä, kun ohjaan meidät pikaruokalan eteen. Kuskia homma huvittaa ja hän rahastaa matkasta kymmenen ruplaa.

Helsingin lähin Kentucky Fried Chicken.

13:45

KFC:ssä törmäämme tuttuihin, mutta he siirtyvät nopeasti pois altamme. Saamme rahanarvoisen vihjeen

Seesteistä säätää hyteissä.

Näkymä hotellista joen yli.

ja allekirjoittaneen ISIC-kortti alentaa hintaa 32 ruplaa, toisin sanoen 25%. Kana on ihan hyvää ja Pepsi Lightkin menee alas mukisematta. Syönnin jälkeen käymme ihastelemassa sivukadulla Nokian kännyköitä. Juha siirtyy hotellille mittariautolla valmistautumaan jokiristeilylle ja minä jatkan shoppailua Katjan kanssa.

Etsimme edelleen käsiineitä ja siinä sivussa löydämme minulle istuvan irtotakin. Tyylikin täsmää, joten laitamme paikan korvan taakse. Kiertelemme hetken ja kaksi, piipahdamme kahvilaravintolassa teellä ja kokiksella (ei saa kuin kevytversiota jostain kumman syystä...), etsimme Katjallekin hansikkaita yhtä laihoihin tuloksiin ja palaamme takaisin takin luo. Samalla haemme itsellemme laillisen lastin kirkkaita tuliaisista, vodka lienee tämänkin päivän sana Venäjällä tietokiltalaisten parissa.

Juttelen liikkeessä täysin sujuvasti myyjätädin kanssa, kumpikaan ei ymmärrä yhtään toisen puheesta. Vaihdan rahaa ja palaan ostamaan takkia. Katja haluaa ostaa kalvosimet, ja sompailemme myyjän kanssa parahultaisen kotvan oikeaa mallia lasivitriinistä. Myyjä käy kaikki muut tuotteet läpi paitsi niitä oikeita ja tökimme jokainen vuorotellen lasia. Lopulta, ankaran säädön päätteeksi, oikeat kalvosimet löytyvät ja vaihtavat omistajaa. Sopivaa paitaa ei löydy, joten joudun tänä iltana käyttämään kerran käytettyä kauluspaitaa. Ei tunnu hyvältä, mutta vaihtoehtoni ovat vähissä.

17:00

Pyydystämme taksin ja siirrämme itsemme sen kyydissä takaisin hotellille. Kuski ajaa talle pohjassa tehden pari voimakkaampaa jarrutusta. Taksissa ei ole turvavöitä eikä minulla matkavakuutusta, joten olo on syystäkin orpo. Kuin ihmeen kaupalla selviämme matkasta yhtenä

kappaleena ja pääsemme hotellille heittäen parin kilometrin ylimääräisen lenkin, kun hotellille ei pääse ihan mistä tahansa.

Kirjoitamme lisää tekstiä rytmiiin ja päivitän päiväkirjaa ajan tasalle. Päätämme levätä hieman ennen illan koitoksia.

19:00

Pynttäydymme ravintolailtaa varten, Katja ja minä siis, ja soljumme aulaan tilaamaan taksia. Täti näyttää kummastuneelta ja varmistaa, että haluamme odottaa taksia vartin. Kun näytämme suostuvaisilta tähän järjestelyyn, taksi suvaitaan tilata. Odotamme sen saapumista lukien venäläisiä englanninkielisiä sanomalehtiä, joista löytyy useiden hyvältä vaikuttavien ravintoloiden mainoksia. Päätöksemme paikasta on tosin tehty jo aiemmin, joten emme ala tutkia niitä tarkemmin.

Taksi saapuu ja kuski on täysi ummikko. Hän kyselee meiltä venäjäksi milloin mitäkkin ja levittelen käsiäni vastineeksi. Näytämme paikan kartalta ja nopea-tempoinen matka saattaa alkaa. Inflaatio laukkaa, tällä kertaa matkan hinta on 65 ruplaa. Ostan matkalla ravintolaan hienhajukselta cd-kauppiaalta pari cd-telinettä sopuisaan 30 ruplan hintaan.

Ravintola on tyylikäs ja ruoka on hyvää. Vietämme aikaa ravintolassa parisen tuntia nauttien rauhallisesta ympäristöstä ja erinomaisesta ruoasta. Otatamme tarjoilijalla kuvan itsestämme, tosin edeskäypä toimii kameran kanssa niin rivakasti, että epäilemme kuvan olevan kohtalaisen vauhdikas.

21:45

Poistumme ravintolasta ja kävelemme hetken kuulaassa pietarilaisyydessä nauttien kauniisti valaistuista rakennuksista. Hyppäämme ensimmäiseen taksiin, josta ei näyttäisi tippuvan osia matkalle. Päätös paljastuu virheeksi, kuski polttaa mahorkan sukuista tupakkaa – ainakin hajusta päätellen – ja ei ymmärrä sanaakaan englantia. Matka on taasen lennokas ja hinta zorg ruplaa. Kuski tyytyy 70 arpalippuun.

Päivitämme rytmiiin tekstejä ja katselemme huonosti venäjäksi dubattua X-Filesia. Ääni ei ole synkassa ja sen alta kuulee englanninkielistä dialogia jatkuvasti. Tunnelma muistuttaa Euronewsia, Scullyllä on tyyliä tömiä kampauksia ja juonet ovat meille tuttuja. Sarja täyttää silti taustamelun tehtävät eikä häiritse luovaa

Näkymä Katjan huoneesta reaaliosialismin olohuoneeseen.

ajatusprosessia. Ja ajattelun lomassa pakkaan maallisen omaisuuteni kolmeen nyssäkkään valmiiksi huomisia koitoksia varten.

04.10.1998 08:30

Taas kerran päivä alkaa nokialaisen tutulla ja turvalisella herätysäänellä. Hyppään pystyyn ja olen tyytyväinen, että seuraavan yön voin nukkua vuoteessa, joka on suorassa ja joka on riittävän pitkä. Hotellin vuode ei ole kumpaakaan. Lipputangon siemeniä syöneet matkatoverit lienevät hätää kärsimässä.

Kertaamme tuttuun tapaan tehtyjä töppäyksiä ja hankintoja syödessämme aamupalaa. Tällä kertaa tarjolla on nakkeja, jotka eivät herätä ulkonäöllään suuria intohimoja. Syön pienen kätyn leipää ja odotan pääsyä Viipuriin.

10:00

Istumme bussissa ja olemme vaihteeksi myöhässä. Matkanjohtajat keräsivät matkaajilta lahjuksia siivoojille ja muille hotellin viskaaleille, että voisimme joskus tulla toistekin. Virallisena saldona on yksi siivouslasku ja hajotettu ovi. Sääto nähtävästi jatkuu hotellissa vahvana, sillä suurin osa matkaseurueestamme on edelleen hotellin aulassa. Siirrän koneen Katjalle ja otan itse rennosti.

10:30

Bussi nytkähtää liikkeelle ja pääluku on Maaretin mukaan täysi, joten voimme suunnata linja-auton keulan kohti Viipuria turvallisien mielin. Pietari soljuu vierellä lämmel ja Neva virtaa hiljalleen vasemmalle. Tunnelma on venäläisen, tai neuvostoliittolaisen verkas, ja se tiivistyy kaiuttimista raikaviin työväenlauluihin "...ei veriset julmuritkaan...". Siirrän kannettavani, kutsunanimeltään libresse, telakalle ja alan nauttimaan matkasta.

Zumba testaa profylaattia. Ei ollut varmuuskumi elektronisesti testattu, vietnamilainen happy family -kondomi, vaan halpa länsimainen kopio.

Viipuri lintuperspektiivistä.

11:20

Saavutimme Suomen rajan Siestarjoella. Luulimme saavuttaneemme rajan jo aikaisemmin, mutta se paljastuikin joen sijasta rautatieksi. Päätimme siltä istumalta liittää myös tämän alueen Suomeen. Odotamme mielenkiinnolla killan hallituksen toimenpiteitä tämän ponnin johdosta.

11:40

Saavumme huoltoasemalle pienelle tauolle. Olen juuri päättänyt pingispalloitsin kerronnan bussin etuosassa muutamalla harvalle ja valitulle, yleisön suosionosoitukset olivat raikuvia, ja annoin pari teaseria "kaverista Ypäjältä, joka oli suuri Tina Turner -fani...". Huoltoasemalla on tarjolla cd-levyjä, ylikansallista juotavaa ja jotakin syötävän oloista. Emme testaa. Käymme puuteroimassa nenää ja menemme takaisin bussiin. Vitsin kerronta siirtynee Vaalimaalle.

12:30

Rauhallinen juttelumme katkaistaan äkkiä, kun phuksityttö tulee pyytämään kondomia. Meinaan nielaista tyhjää väärään kurkkuun – eihän tällaista voi tapahtua Tietokillassa – mutta selviää, että kyseessä on kolehti kanssakillalaiselle. Kondomeja ei löydy bussin etupäästä, mutta lopulta kaivatut profylaattit löytyvät. Voimen vanhempana tieteenharjoittajana todeta, että kondomeista ei ole kuitenkaan hyötyä jälkikäteen.

Eikä näistä kondomeista muutenkaan. Zumba pistää kumin

Katja ottaa rennosti ravintolassa Viipurissa

Viipurin linna tornistaan nähtynä.

päähänsä ja kikkailee venytetty kondominenän tasolle vedettynä. Yleisen remakan perusteella osaan mennä katsomaan tilannetta bussin

takaosaan ja ottaa kuvan todisteeksi.

Kun nyt tuli otettua kone esiin, niin samalla voinen kirjata ylös, että kuuntelemme venäläistä teknoa, tai paremminkin eurohumpua. Onneksi sanoista ei saa selvää, oletan että lauluissa hoetaan ikuista kaipausta. Musiikki komplementoi ympäröivää suomaisemaa erinomaisesti.

13:20

Parkkeeramme bussimme Viipurin torille ja purkaudumme torin ihmisvilinään. Otan kaksi askelta ja torjun ensimmäisten myyjien tarjoukset. Pari askelta lisää, niin joudun taas kieltäytymään ostosten teosta. Kävelemme ripeästi pyöreään torniin ja kipuamme kolmanteen kerrokseen nauttimaan ruoasta. Ympäristö on ainakin komea, mutta ruoka oli huoltoasematasoa.

14:00

Siirrymme ulos ravintolasta ja siirrymme ripeästi kävelen kohti Viipurin linnaa tarkoituksena ottaa pari kuvaa kauniista, mutta hieman rapautuneesta linnasta. Kuvanottoaikalla huomaamme, että tornin päällä on väkeä. Katjan vastusteluista huolimatta päätämme kiivetä tornin huipulle valokuvaamaan kaupunkia matalasta lintuperspektiivistä.

Rynnin tornin portaat, kaikki 267 kappaletta, ylös väistellen ja ohitellen paikallisia. Näkymä huipulla on salvata hengityksen. Syynä saattaa olla myös ne portaat. Juha ja Katja tulevat perässä ja kierrämme tornin ihaillen maisemia, vanhoista kauniista taloista ja reaaliosialismin laatikoista muodostuvaa tilkkutäkkiä. Viipuri on ollut aikoinaan todella kaunis kaupunki ja vanha loisto alkaa pikkuhiljaa palautua.

Tornista tullaan alas yhtä pikaisesti kuin sinne on

mentykin, koko reissuun tuhrautuu aikaa vartti. Siirrämmekin jalon olomuotomme torille ja pyörimmekin kaupustelijoiden seassa. Ihastelemmekin venäläisiä käyttöesineitä ja hankimmekin niistä muutaman omaan käyttöömme, kuten Leninin patsaan, Leniniä esittävän taulun, todella ison lelukoiran ja muuta vastaavaa säälää.

15:30

Bussin pitäisi mennä jo, mutta kaikki eivät ole vaihteeksi kyydissä. Teen impulssiostoksen ja ostan bussin ympärillä pyöriviltä tädeiltä kukkapuskan toimituskunnan kauniimmalle jäsenelle. Puska tuoksuu sitten matkalla kohti Suomea sangen voimallisesti. Vielä ei näy Katjassa allergisia reaktioita.

Matka jatkuu pikkuhiljaa kohti rajaa. Ensimmäisellä tarkastuspisteellä heti Viipurin jälkeen pari sotilasta nousee kyytiin katsomaan passeja. Kohdallamme heitä kiinnostaa enemmän Nike-kopioni Swooshin peitoksi ostamani venäläinen merkki ja Katjan hennatatuointi. Passit ovat sivuseikka.

17:00

Saavutamme valtakuntien nykyisen rajan ja shoppaamme viimeisen kerran veroja maksavassa venäläisessä kaupassa. Raja-muodollisuudet ovat tällä kertaa todellakin muodollisuudet, passit näytämme kuitenkin pari kertaa, ensiksi saamme passiin leiman ja sitten toisen kerran rajalla. Suomen puolella odotamme hieman viskaalin saapumista, mutta pääsemme ohi ilman kummempia tarkastuksia. Kello on puoli seitsemän Venäjän aikaa, puoli kuusi Suomessa, kun saavumme taasen Aimo Annokseen.

Moni matkalainen väittää saavansa ensimmäisen kerran matkan aikana kunnan ruokaa tai olutta, mutta itse olin havainnut molempien hyödykkeiden riittävän saannin myös rajan toiselta puolelta. Ehkä vika

Linna myös normaalista perspektiivistä.

Päätoimittaja linnanheiton pyöreässä tornissa.

Kunniavieraanamme EuroStradan pitkän pöydän päässä VI.Lenin.

on asenteissa.

Viipurista ostettu Leninin patsas matkaa Ängön mukana huoltoasemalla ja herättää ansaittua huvitusta lähimmäisimmissämme. Samalla saan tilaisuuden ottaa lisää kuvia. Filmi pitäisi saada otettua täyteen ennen Otaniemeä, jotta kuvat saisi kehitykseen ennen lehden painoon viemistä.

18:00

Jatkan excuperinteitä kertomalla perinteikkään "Tina Turner" -vitsin. Olen tosin hieman liian nopea eikä matka etene kuin lähelle Haminaa Aimo Annoksesta. Mutta annettakoon tämä minulle anteeksi, koska olen ensikertalainen tässä asiassa. Lupaen toimia ensi kerralla viisaammin (hitaammin).

Vitsin jälkeen alkaa tiukka Pietari 267 -kyltin etsintä, väki tuijottaa bussista taaksepäin yrittäen löytää sopivaa ehdokasta. Pidämme kesken kiivaimman etsinnän kuitenkin hetken tauon. Matka jatkuu ja väki kyttää silmä kovana kylttejä niskat mutkalla. Ei tule kyltti vastaan.

19:00

Pidämme taasen taukoa, tällä kertaa yleisön pyynnöstä ja Pasi Kuikan merkeissä. Katrinen arbuusi oli shown tähden esiintyen sylivauvana parkkipaikalla. Matti poimitaan tälläkin kertaa kyytiin lennossa, viimeksi tällaista tapahtui menomatalla – samaisella tauko-paikalla.

Linja-autossa on myös tunnelmaa...

Toimituksella on hymy herkässä vielä Haminan jälkeen.

Aika nopeasti käy selville, että emme pysty täydentämään uuden kiltahuoneen seinää "Pietari 267" -kyltillä, koska sellainen ei satu silmiimme. Emme anna tämän kuitenkaan lannistaa tunnelmaa, vaan jatkamme matkaamme pimenevässä illassa kohti Helsinkiä ja Otaniemeä.

Matkan aikana väkeä lappaa mikrofonin varressa, Kassu on pääasiallisesti äänessä ja kasettina raikaa vuorotellen suomalaista humppapoppia ja poliittisesti osallistuvimpia kappaleita. Laulamme osassa mukana.

Käyn kertomassa alun pingispallovitsistä ja yleisön pyynnöstä lopetan sen alkuunsa. Bussin takaosa haluaa kuitenkin kuulla vitsin, jostakin kumman syystä, ja pidän heille privaattishown. Vitsin jälkeen hekin ymmärtänevät, että sitä ei kannata pyytää kerrottavaksi. Enkä siis kerrokaan sitä tässä.

20:30

Saavumme Helsinkiin ja poistamme osan matkalaisista yön selkään. Katrine haluaa kovasti puhua mikrofoniin, mutta pelastan matkalaiset menemällä pitämään pienimuotoisen jarrupuheen ja pitämällä mikrofonia etäällä Katrinesta. Jopa fyysisin keinoin. Katrine ja hänen arbusinsa viedään bussin taakse lievää suostuttelua käyttäen ja loppumatka Otaniemeen on sangen tapahtumaköyhä. Laulamme hieman osallistuvia kappaleita pitäen näin yhteishenkeä korkealla viimeiseen tappiin saakka.

Otaniemessä pakkaan nyssäkkäni ja vyötän kupeeni. Kannan neljä kättä vaativan tavaramäärän urhoollisesti kahdella kädellä tarvittavat viisikymmentä metriä toivottuani välle hyvät yöt. Juha tulee hakemaan tavaroi-taan kämpiltäni ja poistuu sitten seutulinnan bussiin. Olo on haikea, maililaatikossa odottaa 202 viestiä ja huomenna on arki edessä...

Janne Kalliola

Pienen phuksin

Krapulainen alkumatka

Ollakseni aivan rehellinen minun täytyy myöntää, että hoippuessani 1.10 kello 5.05 kohti Smökin pihalla odottavaa bussia, minun oli vaikea keksiä huonompaa ideaa kuin lähtö killan perinteiselle Lenskin excursiolle. Ja koska tulin suoraan bileiden jatkoilta, matkasta oli odotettavissa tuskainen. Ainoastaan ajatus siitä, että mikäli jäisin Suomeen joutuisin kestämään kavereiden pilkkaa ja tekemään schemen harkkatyötä, sai minut liikkeelle. Joten niin minä, (tyhmän)rohkea phuksi raahauduin mukaan matkalle Leningradiin.

Matkan alkuosasta en armeliaasti muista juuri mitään. Kerrankin onni oli puolellani, ja nestehukka yllätti, joten tarve tutustua bussin mukavuuksilaitokseen ei missään vaiheessa käynyt pakottavaksi. Linja-auton takaosassa vanhemmat kiltta-aktiivit, joiden turnauskestävyys oli siis eri luokkaa kuin viattoman phuksin, lauloivat kuten teekkarin tuleekin: kovaa.

Juuri ennen rajaa heräsin ja pääsin todistamaan venäläistä tullibyrokraatiaa tehokkaimmillaan. Kaikkien onneksi innokas seurueemme sai virallisen luvan matkata Venäjälle juuri, kun oli ehdotettu että ottaisimme vauhtia ja hurauttaisimme puomien läpi. Venäjän puolella bussi pysäytti heti ensimmäisen puodin luokse ja bussilastillinen haalariasuisia ja punasilmäisiä opiskelijoita rynnisti pää kolmantena jalkana noutamaan paikallisia ja varsin edullisia juomia. Niiden voimin matka jatkuikin varsin rattoisasti aina Pietariin saakka, jossa täydennys- ja tyhjennyspysähdys turvallisen näköisen Nesteen luona olikin jo paikallaan.

Hyttikemuja

Hotellissa meitä odotettiinkin jo tietämättömän innostuneina. Huoneet ja hotellikortit jaettiin. Hotellihuoneet olivat muuten yllättävän siistit: itse en ainakaan (onneksi) nähnyt ainuttakaan torakkaa, ja vaikka huonekalujen kestävyudessa huomattiin myöhemmin hieman puutteita eikä suihkusta tullut lämmintä vettä, ei niissä loppujen lopuksi ollut juuri mitään valittamista. (Siis meillä. Otaksun, että hotellihenkilökunta ei lähtömmme jälkeen ollut aivan yhtä riemuissaan.) Tässä vaiheessa, torakanpuutteen rauhoittamana aloin

itsekin jo olla varsin innostunut matkasta.

Hieman myöhemmin useat alkoivat tuntea olonsa nälkäiseksi, ja lähdimme kiertelemään Leninin kaupunkia syötävän ruoan toivossa. Tässä vaiheessa porukassa alkoi ilmetä pientä hajaannusta, ja ryhmä johon ajauduin, uskaltautui paikallisen alkoholimyymälän jälkeen urheasti syömään – huokaus – hotellin ravintolaan. Mutta ei siinä vielä kaikki. Muita hotellivieraita ilahduttaaksemme päädyimme kaikki pitämään hyttiin (kuten huoneita siihen mennessä tuttavallisesti kutsuttiin) pitämään pikku kekkereitä laulun merkeissä. Ilta sujui oikein rattoisasti, ainakin siihen asti kunnes itse jouduin poistumaan yllättävän vatsainfluenssan vuoksi.

Perjantai, xq-idioottikilvan suuri päivä

Aamulla meille oli järjestetty kiertoajelu kaupungissa kello 10, ja siihen aikaan nähtiinkin monia kauniin punasävytteisiä silmiä. Joukossa kiersi myös villi huhu, jonka mukaan killan puheenjohtaja oli edellisenä yönä pussiskumppaa puistossa juotuaan päätynyt paikallisen järjestystä valvovan tahon huomion kohteeksi ja huostaanotetuksi. Huhu todistettiin myöhemmin paikansa pitäväksi puheenjohtajan itsensä taholta. Mutta ei syytä huoleen, emme joutuneet palaamaan Suomeen ilman puheenjohtajaa, sillä kyseisen "retkeilymajan" palveluultis henkilökunta oli pientä korvausta (muutama hassu markka ja kello) vastaan tunkenut arvossapidetyn kiltta-aktiivin paikalliseen taksiin ja näin saimme Mikon mukaamme jo kiertoajelulle. Kiertoajelulla tuli myös bongattua jo kultiksi muodostunut ravintolaketjun edustaja: unohtakaa Carrols, tästä lähtien syödään Keppongissa!

Illalla osa porukasta lähti posket innosta punaisina sirkukseen. Kokemus oli kyllä ainakin omasta mielestäni hieman masentava, sillä sirkuksessa pidetyt eläimet näyttivät todella kurjilta ja elämänsä kyllästyneiltä. En juuri innostunut eläinparkojen tekemistä tempuista, ja näytöksen parasta antia olivatkin pellet. Sirkuksen pelle oli aika lailla sympaattinen hahmo, mutta erityistä kekseliäisyyttä osoittaa mielestäni erään seurueemme jäsenen innokas halu tarjota viralliselle pelletille haaste. Tämä TiK:n oma pelle kaatui näytöksen puolivälissä

Toimittaja – vasemmalla – tokenee päivän rasituksista.

ihmisten päälle ja pois sirkuksesta, ja voitti itselleen siihenastisen xq-idiootin tittelin, joskin vain väliaikaisesti.

Seuraava xq-idiootin manttelinperiä jääköön hänkin intimiteettisyistä ja Henkka-ukin kehotuksesta nimeltä

mainitsematta, mutta ko. henkilö on nyt sitten se, joka tarjosi venäläisladylle huikan vodkaa... suomeksi. Neiti (jolla oli kuulemma kauniit silmät), lähti kyseessä olevan retkueen mukana hotellille. Kielitaito-ongelmista huolimatta yö meni kuuleman mukaan rattoisasti, ja niin ainakin meillä muilla jotka kokoonnuimme pitämään käytäväbileitä siihen aivan kyseisen hytin eteen. Päätökseen pitää käytäväbileet vaikuttivat ehkä osaltaan sekin, että huoneet ja huonekalut olivat juuri osoittaneet heikkotekoisuutensa. Käytävällä oli kai mahdollisimman vähän rikkimeneviä tavaroita, kuten televisioita.

Lauantain kulttuuriannos

Niin vaikea kuin se oli minustakin uskoa, seuraavana aamuna yhä löytyi henkilöitä jotka jaksoivat organisoida jonkinlaista toimintaa. Koska en ollut tullut Lenskiin istumaan hotellissa, päätin osallistua. Kokosimme muutaman hengen seurueen ja lähdimme Eremitaasiin. Paikka oli varsin vaikuttavan kokoinen (joskin hieman pramea.) Vaikuttava ympäristö johti tosin siihen, etten jaksanut kovin innokkaasti katsella taidetta, ympärilleen katselu riitti. Vinkkinä voisin muuten kertoa, että opiskelijakortin puutteessa Eremitasiin pääsee sisään mm. bussilipulla ja sukeltajankortilla.

Taidemuseosta rynnistimme suoraan kanavaristeilylle, joka sekin sujui iloisesti laulellen ja skump-paa ja vodkaa juoden. Tosin ne muutamat kyydissä olleet aasialaiset turistiparat eivät näyttäneet lainkaan riemukkailta äänekkäässä seurassamme poistuivatkin varsin pikaisesti. Paikalliset sen sijaan eivät näyttäneet ollenkaan hermostuvan laulustamme, jos nyt ei oteta lukuun paatin henkilökuntaa.

Lauantain kulttuuriannos täydentyi ravintolalla,

jonne illalla menimme. Ensimmäisen kerran koko matkan aikana tuli syötyä ihan venäläistä ruokaa, jos nyt ei oteta lukuun perjantaista vatsakipuja aiheuttanutta patonkiviritelmää. Tulkkimme, seurueen ilmeisesti ainoa venäjää paremmin puhuva auttoi kaikille nälkäisille ruokaa lautaselle, kiitos siitä. Jonkin aikaa kun olimme ravintolassa viettäneet, sinne saapui hääseurue, ja voin sanoa, etten ole ennen ollut kuokkimassa venäläisissä häissä. Kaikilla oli ilmeisesti kuitenkin mukavaa, etenkin sulhasella, jonka morsiamelle pikapikaa koottu kuoro kävi laulamassa.

Vesi on paras janojuoma

Sunnuntaina enemmän tai vähemmän krapulainen seurue poistui viimein hotellista halvat vodkapullot laukuissa kilisten ja hotellihenkilökunnan suureksi riemuksi. Pysähdyimme tosin vielä Viipurissa ostamassa CD-levyjä, kangasmerkkejä ja arbuusin.

Aivan rajan tuntumassa syntyi muuten uusi drinkki-ohje. Drinkin nimi on FinnAqua, ja se syntyy seuraavasti: otetaan 5 litraa FinnAqua ja kaadetaan 3 litraa pois. Lantrataan sekaan litra pirtua ja saadaan viattoman näköinen juoma jota eivät edes tullimiehet epäile. Jostain syystä tullimiehet eivät olleet epäluuloisella tuulella muutenkaan, koska meitä edes tarkastettu. Tullin jälkeen bussin täyttikin äänekäs kiroilu ihmisten miettiessä kaikkea sitä halpaa vodkaa, jonka olisi voinut tuoda mukana. Mutta mitäs siitä. Vastoin kaikkia odotuksia olimme taas Suomessa, eikä yksikään ollut kadonnut. Päin vastoin, lukumäärämme oli kasvanut kahdella: arbuusi ja Lenin-setä tulivat mukaan. (Surukseni minun on ilmoitettava, että arbuusi on nyttemmin jo vainaa, mutta Lenin-setää uudessa, länsimaaisessa vaatetuksessa voi käydä ihailemassa kiltahuoneella.)

Kaikenkaikkiaan ainakin omalta kohdaltani voin sanoa, että jos en olisi lähtenyt Lenskinexcursiolle, niin ehkä olisin jo aloittanut Scheme-harjoitustyöni, jonka dl on huomenna. Mutta toisaalta, minulla ei nyt olisi halpaa vodkaa eikä krapulaa eikä varsinkaan tietoa omituisista sisäpiirin jutuista jotka juontavat juurensa tuolta aivan loistavalta reissulta. Enpä kai olisi paremmin voinut phuksivuottani aloittaa.

Liina Poropudas

Seljankaa ja pelmeenejä

"All prices are in Units." Units? Mitä hemmetin unitseja? Eikös täällä ole valuuttana rupla vai mikä vessapaperin veroinen rupia se nyt olikaan...

Valuuttakriisin seurauksena on ollut myös muonakriisi, eli ruokaa ei kuulemma löydy. No, kyllähän sitä on, mutta hinnasta ei ole tietoa. Muutaman googolin prosentin inflaatio aiheutta sen, että ravintoloiden menuissa hinnat ilmoitetaan uniteissa, jonka arvo reaaliarvotassa on jossain kahden ja kahdenkymmenen ruplan välillä.

Eurooppalaisiin sivistyssuurkaupunkeihin tottuneelle ihmiselle kuten minä pietarilainen ravintolakulttuuri on hämmäntävää. Ravintoloita ei erota ravintoloiksi, kahviloista joko saa tai ei saa ruokaa ja jos kerrankin löytää ravintolan ja osaa selvittää hintatason ilman ekstensiivistä venäjän kielen taitoa ja tuulimyllynomaista elehtimistä, niin listalla olevia ruokia ei ehkä saakaan. Ja jos saa, niin hymyä ei saa.

Torstain ensimmäinen ravintolanhakukierros meni iterointinsa puolesta ns. plöörinäksi. Mäkkiin siis. Kulinaristinen itsemurha ja liikaa suolaa. Linja jatkuu aamiaisella, kumileipää ja kumijuustoa. Ja liikaa suolaa. Syön Eremitaasissa hampurilaisen, jota ostaessani lүүлän sämpyläksi ja siinäkin on liikaa suolaa. Lihan koostumusta tahi alkuperää en ala arvioimaan, taitaisi jäädä syönti kesken.

Ynseää palvelua

Ihan oikea ravintola löytyy viimein perjantaina, vihjeen perusteella. Mölyävä ja raivostuttavan rempseä suomalaisseurue ryysii sisään juuri ennen meitä. Kiristelemme naamaa ja mutristelemme jalomuotoisia huuliamme, mutta onneksi löytyy paikka eri huoneesta, monen metrin päästä. Interiööri ravintolassa on hyvin tyyppillisen venäläinen eli keskiruskeaa puuta, messinkiä ja lasia ja tarjoilijoilla rumia silmälaseja. Ja ne kampaukset, ne ovat yhtä elegantteja kuin palvelukin. Tarjoilijan huomion saa kiinnitettyä korkeintaan lippusignaalein ja räikkin, ilme pysyy ynseänä alusta loppuun.

Tilaamme, epäilyks mielessämme. Turhaan epäilemme, ruoka on syötävää, jopa hyvää. Lohi on iso ja maukasta, vihannekset rapeita. Ja ranskalaisia. Huoh. Jälkiruoka on saksanpähkinähyytelökakkumousse, tiivistä tavaraa ja päällä puolikas pähkinä, joka muistuttaa pikkuaivoja selkäydinnesteineen päivineen. Kakkua leikattiin niin että lautanen helisi, lusikka olisi pitänyt teroittaa tai ottaa Leatherman avuksi jotta jäisen

pohjan läpi pääsisi. Alas menee ja pysyy.

Taksimatka keskustasta on vaimeahko, kakunomainen jälkiruokatuote oli ilmeisesti tiheydeltään neutronitähden luokkaa, niin raskaasti se vatsassa painaa.

Etukäteisodotukset ja pelot

Kyllähän täkäläisellä ruoalla hengissä pysyy, muttei kovin mielellään. Turvaudumme turhan usein ylellisyystavara kauppaan (lue: Estrella-sipsejä ja Fazerin suklaata venäläisen keskivertokuukausipalkan veroisella rahatukulla) ja napostelemme epäterveellisesti hotellissa.

Paljon kauhukuvia ja huhupuheita kuuli ennen matkallelähtöä. Johtovesi ei tosiaankaan ole juotavaa mutta puhe ruoan täydellisestä loppumisesta on kukkua. Eihän nyt miljoonakaupunki elä pelkällä pyhällä hengellä ja jäätelöllä. Ruokaa saa ja sitä ei heti tulosta ulos, jolle ole nauttinut liikaa täkäläistä perinnetuotetta, vodkaa.

Vodkasta puheen ollen. Kirkasta on Tietokiltaan uponnut tynnörillinen jos toinenkin ja sitä on puheista päätellen komplementoitu Carrolsin tarjonnalla. Itse en vodkasta pidä ja ravintolassakin kun pyysin Bordeauxia sain ilmeisesti Chardonnayta. Kivennäisveden tilaaminen estää vesijohdoissa kulkevan instantlaksatiivin saamisen ravintoloissa.

Ulkomailla jos missä pitäisi olla matkailijalla tietty profiili. Kuten oppaame asian ilmaisi, turisti on kansansa edustaja ulkomailla ja hänen tulee käyttäytyä sen mukaisesti. Vodka, kuten muukin alkoholi, on seurustelujuomaksi sopiva kun sitä nautitaan kohtuudella. Jos nauttii liikaa, ruoka tekee hissiliikkeitä, jos päätyy ikinä alas ollenkaan. Negatiivinen syöminen kadulle ei ole missään päin maailmaa tyylikästä.

Uusi yritys

Seuraava harhailu kulinarismin sivukujille suoritettiin lauantaina. Käynnistä KFC:hen ei puhuta sen enempää, täytti muttei mikään kokemus. Iltaan mennessä vatsa alkoi vienosti valitella, ostoksilla käynti oli kovaa turistin työtä. Siis rohkeasti ravintolan etsintään.

Pietarin keskusta oli ilmeisestikin yön aikana

etäännytyn hotellista, koska taksi maksoi edellisen päivän matkaan verrattuna kolminkertaisen summan.

Iltapäivällä olimme osuneet kahville (tai siis teelle ja Diet Cokelle) viehättävän näköiseen establishmentiin, joka 'Kahvila'-kyltistä huolimatta vaikutti täysveriseltä ravintolalta. Illalla, kauniin auringonlaskun valaistessa matkaamme, astuimme samaiseen ravintolaan. No niin.

Ehdottomasti mailin ja puolen parannus. Lautasliinat olivat aitoa pellavaa Pietarille ominaisen 0,01 neliön kokoisen vahapaperineliön sijasta ja sisäpuoli oli muutenkin tyylikäs, ei kullan tai kristallin häiväystäkään näkyvissä. Ovimieskin nyökkäili ja oma-aloitteisesti otti takit narikkaan.

Ruokalista oli laaja mutta leveä, keitetyistä sammakkoista mustekalasalaattiin. Varovaisena ihmisenä otin hanhenmaksaa ja pääruoaksi lohta valkoviinikastikeella. Päätoimittaja ei saanut haluamaansa haifilettä vaan joutui tyytymään miekkakalaan.

Hanhenmaksaa oli erinomaista ja leipää riitti, toisin kuin perjantaina. Lohi oli kypsää ja kauniisti aseteltua ja venäläisen käsityöperinteen mukaisesti kurkut ja sitruunat oli raidoitettu ja voista ja tomaateista oli nykerretty realistisen oloisia ruusuja.

Päätoimittajan kanasalaatti vaikutti aluksi epäilyttävältä, se oli suurehkoissa jalallisissa lasissa. Pelko oli aiheeton, kanaakin siellä oli ja kastike kuulemma hyvää, vaikkakin kirpeää eli raikasta. Miekkakala sijaitsi salaattihöhen keskellä ja joku oli jaksanut viipaloida oliiveja ja niprata paprikasta viuhkan.

Jälkiruoaksi nauttimamme jäätelö oli edelleen tason mukaista, hyvää. Ei liian kermaista ja tarpeeksi kylmää. Ah.

Tunnelma oli, kauheaa sanontaa käyttäen, mannermainen. Tunnelmavalaistus ja radiomusiikkia, Aquaa venäjäksi. Päätoimittaja sai naamanvääntelykohtauksia jälkimmäisestä, mutta muuten ilta oli täydellinen. Hinta, 351 ruplaa eli 140 markkaa kahden hengen kolmen ruokalajin illallisesta. Ei paha hinta, uskon Venäjän halpuuteen palautui.

Vyborg revisited

Paluumatkalla sunnuntaina pysähdymme Viipurissa, jonka läpi vain pyyhälsimme pohjoistuulen lailla tulo-

Toimituskunnan tutkimusretkikunta jälkiruokavaiheessa ravintola Kafe Piterissä.

matkalla. Pyöreä torni on se ravintola josta kaikki arvoisat vanhemmat tieteenharjoittajat puhuvat väräjäväällä äänellä, joten sinne.

Suoliston kurniessa odottelemme ruokaamme. Lista oli tyypistetty ja herkkälle sisustalleni sopimattomat borschkeitot jätän väliin, jolloin vaihtoehtoiksi jäi liha tai kala. Liha on kanssakärsijöideni mukaan täyttä jännettä ja minun kalassani on isohkon nahkaneulan kokoisia ja terävyisiä

ruotoja. Niitä kiskon kiduksistani ja naureskelemme edellispäivän taksikuskille ja hänen zorgille vessapaperisetelilleen. Tosin, paikallinen vessapaperi oli kovempaa kuin setelit mutta silti urheasti sitä käytin, toisin kuin herkkähipiäisempi päätoimittaja, joka preferoi Lambia.

Dualismin maa

Astuessamme ulos lauantaian herkkuatrion jälkeen kylmään, bensiininkatkuiseen Pietariin pohdimme, että jos täällä kauemman aikaa viettäisi, niin kyllä ravintoloita löytäisi. Viehättäviä, kauniita ja kohtuuhintaisia sellaisia, yritys- ja erehdysmenetelmällä. Hotellin vastaanoton henkilökunnasta ei asiassa ollut tosin mitään hyötyä, sivistysvaltiossa olisi nykäisty kartta esiin ja tehty rinkuloita ja nyökytelty.

Takaisin viileältä Nevskj Prospektilta taksilla, hinta oli zorg ruplaa. Zorg paljastui seteli-iteraation jälkeen 70 ruplaksi ja jostain syystä allekirjoittaneen sadan ruplan seteli ei kelvannut vaan taksikuski halusi ehdottomasti päätoimittajan kaksi viiskymppistä. Hinnasta päätellen olemme taas loitontuneet hieman. Ei auta tulla samaan hotelliin ensi kerralla uudelleen, jos mannerlaattojen liuke on tasaisen ripeätä, taksin hinnalla saa kyydin koto-Helsinkiin.

Pietari on, tiivistäen, onnekkaan kaupunki. Jos tuuri käy ja on edes hippu järkeä, täällä viihtyy ja syö hyvin ja kukaan ei ryöstä. Toisaalta, kaikki kusettavat heti, jos tilaisuuden antaa. Aamiaisella paljastui että zorg onkin oikeasti neljäkymmentä eikä lähempänä sataa ruplaa. Tämä tieto ja aamiaisen lisäkkeinä tarjotut makkarat latistivat iloisesti kohonnutta mieltä.

Saldo oli, kuten matkaillessa yleensä, positiivinen. Fiksu turisti on aina suhteellisen turvassa, jopa Venäjällä.

Katja Kuusikumpu

Vierailulla venäläisessä

Lähdimme siis vierailun toisena iltana tutustumaan Pietarin sirkukseen. Periaatteena oli OPM – Omat Pellet Mukaan, mikä suuresti huvitti eräitä vanhempia tieteenharjoittajia. Minä tyydyin vain toivomaan, että sirkuksen henkilökunta pitäisi pellet sirkuksen sisällä, jolloin eräät matkaseuruuemme jäsenet olisivat tarvinneet toisen lipun ulospääsyy.

Liput sinänsä olivat varsinainen erikoisuus. Niitä oli aina kuusi yhdessä (luonnollisesti ilman repäisy-reunoja) ja joka kolmanteen oli niitattu kolme "ulko-maalaisläsä"-lippua. Niinpä sisään mentiin aina kuuden ryhmässä. Paitsi Aksu, joka tuli sisään nähtävästi meidän ryhmämme seitsemäntenä jäsenenä. Muut etukäteen lippua varaamattomat maksoivat aivan kiltisti lippunsa ja saivat istumapaikat. Käytössä oli todellakin kaksihintajärjestelmä: Sirkuslippu maksoi 40 ruplaa ja – kuten kassan vieressä olevassa lapussa luki englanniksi – jotta lippu olisi voimassa, pitää maksaa 150 ruplan lisämaksu.

Tässä vaiheessa lienee syytä selvittää asian-tuntemattomille, että kyseessä ei ole mikään kiertävä sirkus teltoineen, vaan sirkusareena sijaitsee omassa rakennuksessa, jossa on oikein numeroidut istumapaikat punaisine keinoahkaisine istuimineen. Jalkatilaa ei kuitenkaan ole sen enempää kuin muissakaan sirkuksissa. Sen verran sirkus erosi myös tavallisesta sirkuksesta, että arenalla ei ollut sahanpurua.

Peräseinällä oli jotain outoja numeroita (55 ja 60), joista toinen kaikei oli sirkuksen ikä. Niinpä alussa arenalle astui vanhempi herrasmies, joka kertoili pitkiä pätkiä sirkuksen historiasta venäjäksi. Koska en kyseistä kieltä osaa, ehdin jo ihmetellä, onko kyseessä venäläinen stand-up komedia. Sen tosiseikka, että ihmiset eivät välillä nauraneet, vaan taputtivat, antoi aiheen epäillä, että jostain muusta on kysymys. Tosin yhtä hyvin se olisi voinut kertoa jotain vitsien tasosta.

Matkaajat istuvat kiltisti aloillaan. Ainakin toistaiseksi.

Välillä sitten seurueen venäjän kielen taitoisilta selväsi, että kyseessä todellakin oli sirkuksen historian esittely. Tai jotain siihen suuntaan.

Muuten ohjelmisto oli perinteistä sirkuskamaa. Aluksi joukko jonglöörejä heitteli keiloja. Se oli varsin taitavan näköistä, kun keilat lentelivät henkilöltä toiselle. Vakuuttavin oli temppe, jossa kaunisäärinen neitokainen potki keiloja korokkeen reunalta toisten heiteltäväksi.

Sitten oli eläinrääkkäysosaston vuoro. Eli esiintyvistä eläimistä ensimmäisenä oli vuorossa karhut, jotka pallottelivat ja noutivat esineitä. Minulle jäi päällimmäisenä mieleen, onko kahdella jalalla käveleminen oikein luonnollista karhuille? Muita eläimiä olivat merileijonat sekä esityksen huipentumana tiikerit ja norsut.

Paras esiintyjä oli kyllä koira, joka tuli sotkemaan köysiakrobaatin numeron. Karhujen jälkeen esiintymisvuorossa oli nainen, joka kiipesi köyttä pitkin ja pyöri köyden ja erilaisten lenkkien varassa. Se jo sinänsä oli vakuuttavaa katseltavaa, mutta kaiken huippu oli se, että yht'äkkiä verhon takaa ryntäsi arenalle koira, joka tarttui (hampaillaan) kiinni köyden päähän, eikä päästänyt irti. Sitä sitten yritettiin ravistaa ja kiskoa irti. Jopa kouluttaja tuli hätiin. Valitettavasti joka kerta kun koira saatiin kiinni ja irti köydestä, se aina pääsi karkuun ja syöksyi salamana köyden perään. Melko pian heräsi epäily, että kyseessä ei ollut mikään vahinko. Sen verran taitavasti koira roikkui köydessä kiinni. Lopulta kuitenkin köysi saatiin turvaan. Niinpä koira turvautui seuraavaksi parhaimpaan vaihtoehtoon – köysiakrobaatin avustajan takinliepeeseen. Avustaja pakeni takissa roikkuva koira mukanaan arenalta. Jotta kenellekään ei jäisi asia epäselväksi, palasi avustaja arenalle mukanaan 4-5 takissa roikkuvaa koiraa.

Seuraavaksi vuorossa oli sirkuksen pelle, joka soitti kahvipannua kunnes tirehtööri kertoi, että se on kahvipannu ja toi oikean trumpetin. Klovni tarjosi yleisöllekin mahdollisuuden yrittää saada siitä ääntä. Yksi lapsi viittoili niin innokkaasti, että hän varmaankin osasi soittaa ainakin jotain vaskipuhallinta. Pellemme oli kuitenkin ammattilainen ja lainaili puhallintaan vain amatööreille, jotka huvittivat meitä saamatta ääntäkään lyömäpuhaltimesta.

Seuraavaksi vuorossa oli oma pellemme. Hän ei ollut läheskään yhtä hauska. Zumba nimittäin lähti sekoilemaan Tipun ja Henkan perässä ja kaatui useamman kerran yleisön päälle. Towokin meinasi lentää ulos lähtiessään selvittelemään asiaa. Kaikki kuitenkin

Sirkuksen esiintyviä taiteilijoita.

selvisi – tai ainakin asiat – ja muut pääsivät viimeistään tauolla sisään Tipun lähtiessä viemään Zumbaa hotelliin hävittyään KPS:n Towolle.

Sirkuksessa esiintyi myös mies, joka kiipesi

metalliputkista kokoamansa tornin päälle. Kun vielä oli nähty muutama pelletemppu, taitotemppuja tehnyt palokunta ja merileijonan kesyttäjä, olikin jo tauon paikka. Merileijonat toivat elävästi mieleen Tietokillan videoyössä esitetyn "Meet the Feebles" -elokuvan teatterinjohtajan ja erityisesti elokuvan kohtauksen, jossa kyseinen hahmo esiintyy ensimmäisen kerran. Se häiritsi jonkin verran. Sirkusesityksessä ei kuitenkaan ollut kissoja (tai lemmiä).

Tauon jälkeen esitys huipentui suureen eläinten kesyttäjä -numeroon, jossa oli sirkusten perusaineisto: tiikereitä ja norsuja. Kyseinen numero todellakin koostui neljästä tiikeristä ja kahdesta norsusta. Tiikerit hyppivät norsujen yli ja norsut puolestaan tiikerien.

Eläinten kesytystä. Norsuja ja tiikereitä.

Tämä oli ensimmäinen kertani sirkuksessa hyvin pitkään aikaan. Joskus aivan pienenä olen saattanut käydä sirkuksessa, mutta suurimmaksi osaksi käsitykseni sirkuksesta perustuu televisio-ohjelmiin. Niinpä oli ihan mukavaa käydä katsomassa "oikeaa" sirkusta. Kenties olin odottanut esityksistä hieman enemmän, mutta syynä siihen on varmasti ollut television hapattava vaikutus. Koska siellä esitetään vain sirkusmaailman kermaa, nousee vaatimustaso turhan korkeaksi.

Päällimmäisenä jäi mieleen, että ohjelmassa oli runsaasti eläinnumeroita. Tosin sitä ihmiset menivätkin sirkukseen katsomaan. Minuun ne eivät kuitenkaan oikein iskeneet, mikä voi olla kettutyttöjen vaikutusta. Vaikka lipun hinta saattoi tuntua rosvoukselta, ei se loppujen lopuksi niin hirvittävän kallis ollut. Esitys kesti väliaikoinen sentään lähes kaksi ja puoli tuntia.

Sirkuksen jälkeen marssimme Ampir-ravintolaan,

jossa osa seurueesta oli jo edellisenä iltana lounastanut/päivällistänyt/illallistanut/syönyt. He kehuivat aterialla ja tarjoilua. Valitettavasti saavuimme paikalle kymmeneltä tuntia ennen sulkemisaikaa, joten keittiö oli jo kiinni, mutta tulkkimme kävi vähän juttelemassa ravintolapöytäliikön kanssa ja niinpä keittiö saatiin avattua varsin nopeasti. Asiaan varmasti vaikutti se, että syömään oli tulossa 14 henkeä.

Tarjoilija oli kuulemma sama kuin edellisenä iltana, vaikka hän ei edes ollut vuorossa. Asiaan saattoi vaikuttaa se, että seurueemme oli edellisenä iltana jättänyt 18 dollaria juomarahaa. Siksi varmaan meiltä siedettiin hieman erikoisuutta. Aluksi otimme votkasnapsit ja snapsilauluna oli Eino Leinon juomalaulu allekirjoitaneen esittämään. Se päättyi vähän nolosti, koska varmaankin esiintymisjännityksestä johtuen sain snapsista hirvittävän yskäkohtauksen. Ruokana söin pihvin, joka oli ihan hyvä. Ehkä tosin hieman liian kypsä. Toisaalta en ole mikään vannoutunut medium-pihvien ystävä, kuten eräät tuttavistani.

Ruokailu venyi hieman ja tuli Hymnin aika. Tässä vaiheessa lienee syytä muistuttaa, että ravintolan "viralinen" sulkemisaika oli todellakin 23.00. Tai ainakin niin luki ovessa. Tulkkimme Ullgren kävi pyytämässä valoja sammuksiin. Alussa oli pieniä ymmärtämiskaivoja ja ravintolasaliin päinvastoin syytettiin kaikki valot. Lopulta kuitenkin valoja saatiin pois ja voitiin laulaa. Koska venäläisissä ravintoloissa tuskin on totuttu pöydillä seisoviin teekareihin, päätimme pitää molemmat jalat lujasti maan pinnalla. Teekkari on sentään aina herrasmies ja noudattaa korrekteja käytöstapoja.

Tähän suunnilleen päättyikin vierailu venäläisessä sirkuksessa jäljellä oli enää laskun maksaminen ja ajo taksilla hotelliin. Paikallisen tavan mukaan taksissa ei ollut turvavöitä, mutta onneksi minulla oli Kirma -merkin turvatyyny – kuten koko takapenkilläkin.

Sirkustirehtööri siviileissä.

Juha Autero

Kanavaristeily

Luantaina oli vuorossa matkamme toinen virallinen ohjelmanumero eli kanavaristeily. Lähdimme hotellilta hyvissä ajoin kohti keskustaa ja Nevaa. Risteilyn piti alkaa kello 16.00 ja niinhän se alkoikin. Lautta, joka näytti aika tavalla vesibussilta, lähti laiturista kanavasta Talvipalatsin takaa. Laituri on oikeastaan liioitteleva nimitys, kyseessä oli syvennys vesirajassa, jonne johti portaat kanavan reunalta.

Hyvinhän lähtö tuoltakin sujui. Kukaan ei edes kastellut jalkojaan veteen putoamisesta puhumattaakaan. Vaikka muutama oli kyllä siinä kunnossa, että minä en heitä olisi veneeseen uskaltanut päästää.

Lauttaan noustuamme huomasimme, että emme ole ainoat matkustajat. Lautalla oli jo menossa hongkongilaisten turistien kierros. Tämä merkitsi sitä, että käyttäytymistä piti ainakin jonkin verran hillitellä. Kannattaa muistaa, että ulkomailla matkustaessaan toimii samalla myös oman maansa edustajana. Ihan hyvin matkasta selvittiinkin. Tai ainakin melko hyvin. Ei siitä aivan täydellistä katastrofia tullut. Kukaan ei ainakaan kutsunut miliisiä. Eikä joutunut putkaan.

Kovin kauaa ei risteilyä kuitenkaan ehtinyt kulua ennen kuin selvisi, ketä tällä kertaa vietäisiin taksikyödyillä hotelliin. Atte oli löytänyt pelastusliivit. Niitä hän sitten pitikin mukanaan varsin tiiviisti. Sillä välin kannella vallitsi iloinen tunnelma. Muutamat olivat ostaneet kaupasta kuohuviiniä ja tekivät parhaansa jatkaakseen kiltaristeilyä. Pullonkorkit paukkuivat ja lentelivät ympäriinsä. Eivät kuitenkaan kenenkään päähän. Muitakin juomia nautittiin ja opiskeltiin kaljatölkkien teksteistä kyrillisiä kirjaimia: ”kalja” ja ”keppana”.

Kanavat olivat kanavia ja matalia siltoja. Pian matka kuitenkin suuntautui Neva-joelle. Pietari on Nevalta katsottuna iltaruskon valossa varsin kaunis kaupunki. Kävimme vilkaisemassa Aurora-laivaa, joka on ankkuroituna Nevan vastarannalle lähelle Talvipalatsia. Kyseinen alus kopio alkuperäisestä. Alkuperäinen puolestaan oli mukana Lokakuun vallankumouksessa. Se aloitti Talvipalatsin valtauksen ampumalla ensimmäiset laukaukset keulatykillään. Tästä muistona keulatykissä on laatta. Se lieneekin lähes ainoa alkuperäinen osa koko laivassa.

Aurora-laiva ei kaikkia seurueemme jäseniä kiinnostanut, koska he olivat käyneet kyseistä paattia katsastamassa ja edellisenä iltana. He olivat juottaneet taksikuskille votkaa ja tämän jälkeen ajelleet taksilla pitkin Nevaa. Jotta minua ei syytettäisi liioittelusta, on syytä mainita, että kyseinen taksi oli vene. Olen kuitenkin nähnyt kuvat Towosta ja Tipusta ruorissa

votkapullon kanssa. Onneksi Neva on leveä joki.

Auroran jälkeinen matka suuntautui taas Pietarin kanaviin ja kiinalaiset vieramme jäivät pois. Oli hieman epäselvää, kuinka kauan meidän risteily kestäisi. Tulkki ensin käsitti, että viiteen asti ja sitten hän kuvitteli, että viisi tuntia. Näistä ensimmäinen piti suunnilleen paikkansa ja lisätunnit olisivat maksaneet 25 dollaria henki. Moisesta riistokapitalismista suivaantuneena esitimme muutaman valitun laulun, joita en nyt muista. Etenkin kun muutenkin lauloimme risteilyn aikana. ”Sörkan Sällit” taisi kuitenkin olla yksi niistä.

Kuten aikaisemmin totesin, oli Aksu kovasti kiintynyt laivan pelastusliiveihin. Siitä saatiinkin aikaiseksi pieni sotku ja tappeluujakka rantautumisvaiheessa. Michistä halusi pelastusliivinsä takaisin. Siinä eivät auttaneet ruplat eivätkä dollarit. Reipasta yhteistyöhönkä käyttäen saatiin Aksulta liivit pois ja päästiin ulos veneestä. Tässä vaiheessa koko porukka oli jo sitä mieltä, että Towo lähtee kускаamaan Aksua hotelliin. Onneksi meillä tosiaan oli mukana henkilö, joka osasi käsitellä humalaisia.

Tarkoitus oli jatkaa matkaa kohti Ampir-ravintolaan. Pieni joukko meitä selväpäisimpiä päätti käyttää tilannetta hyväksi ja hankkiutua eroon pahimmasta örmyjengistä. Ainakin vähäksi aikaa. Lopputuloksena minä päädyin Trickyn, Tomin ja Terhin kanssa kiinalaiseen ravintolaan. Vaikka jälkikäteen selvisikin, että muu porukka oli mennyt Ampiriin, jossa he olivat kuokineet venäläisiä häitä, tilanne ei harmita minua yhtään. Kiinalainen ruoka oli erinomaista. Sekin tuli opittua, että friteeratut banaanit ovat hyviä myös ilman jäätelöä ja kinuskikastiketta.

Ikäväkseni maksoimme laskun ja lähdimme juuri kun bändi alkoi soittaa. Toiset vain eivät olleet samaa mieltä. Bändi koostui kosketinsoittimesta ja miehestä, joka soitti sitä ja lauloi. Matkalla hotelliin sain kokea vauhdin hurmaa. Taksimme oli varsin uusi Volga, joten sillä pääsi varsin lujaa (venäläiseksi autoksi). Uutuus ei kuitenkaan tarkoittanut sitä, että takapenkillä olisi ollut turvavöitä.

Kopio Aurorasta.

AC Phuksi-XQ

"**A**loitamme ekskursion Formula Megakeitaassa, joka on kokonaan käytössämme seuraavat kolme tuntia..." Näillä sanoilla Andersen Consulting yllätti TIK + AS -phuksit 8.10. järjestetyllä phuksiekskursiolla. Sinä iltana 30 phuksia ja 10 isohenkilöä kehittivät yhteistyötä yritysmaailman ja toistensa välillä parhaalla mahdollisella tavalla, kirotesaan edelläajavan kuskin hitautta...

Tyylipisteet phuksille!

alusta loppuun saakka äärimmäisen tasainen. Radalla nähtiin tiukkoja ohituksia ja yleisökin intoutui kannattamaan suosikkejaan ihailtavan puolueellisesti. Voiton vei lopulta Tietokillan Kim Hacklin, Ari Torpon sijoituessa toiseksi. Arin suoritus tosin hylättiin ylipainavan auton vuoksi, joten Tietokilta vei lopulta kaikki palkinnot.

Kim Hacklin ja voiton suloisuus

Ilta päätettiin arvokkaasti vanhalla polilla, eli nykyisessä Hotelli Lordissa. Tornisaunan lauteilla käytiin jälkipelit ja ehkäistiin nestehukan iskemistä tiukan kisan jälkeen. Isäntien kanssa käydyt keskustelut toivat

varmasti phuksille uusia ajatuksia ja näkökulmia tulevaisuuden urastansa ja arvokkaita kontakteja tuli luotua. Uskon, että ekskursiolla osallistuneet ovat samaa mieltä allekirjoittaneen kanssa siinä, että tämä ekskursio asetti uuden vaatimustason kaikkien tulevaisuuden ekskursioiden suhteen.

Ville Peltola

A-finaalin startti

Phuksit haluaisivat nähdä jo kalvoja!

Formula Megakeidas tarjosi hyvin epäisänmaallisesti Ferrarin punaisia ajohaalareita, jotka kaikki phuksit ilahduttavan rohkeasti pukivat päällensä. Andersen Consultingin konsultti Ari Torpo, Tietokillan ex-phuksiwaari, tosin kehotti isohenkilöitä edes hengittämästä autojen moottorien suuntaan juuri päättyneen Lenskin ekskursion takia. Ehkä tämän viisaan neuvon johdosta pari henkilöä päätti osallistua kilpailuun katsomosta käsin. Toisaalta piikki oli baarissa samaan aikaan auki, joten ehkä kyseessä olikin vain ovela taktiikka.

Seuraavaksi ryhmä jaettiin neljään osaan, josta kaksi oli radalla ajamassa lämmittelyjä ja aika-ajoja, kun taas toiset olivat kuuntelemassa ei-niin-perinteistä yritys-esittelyä. Kalvoja oli tunnelmaa laskemassa vain muutama ja keskustelunaiheena oli opiskelijoiden toiveet tulevaisuuden työstään ja miten heidän toiveensa ja Andersen Consulting kohtaavat. Keskustelemassa ja konsultin työstään kertomassa oli entisiä tietokillalaisia ja tietenkin Andersen Consultingin päärekrytoija Marja Ijäs (muistakaa nimi :-)

Kun D, C ja B finaalit oli ajettu, koitti lopultakin A-finaalin aika. Räjähävän lähdön jälkeen finaali oli

Konsultti Petri Malmelin kertoo vitsiä ja phuksit hymyilevät kohteliaisuudesta

Skål Kimmo

Fysikalen 98 i H:fors 3.10.98

På det samma veckoslutet när mest av detta häfte skrevs i Lenski, ägde rum ett annat katastrofaliskt evenemang i Helsingrad. Det var Fysikalens Finland Tour 1998. F-Gänget, d.v.s studenter (fysiker) på Kungliga Tekniska Högskolan, hade redan haft fem föreställningar i våras och fem nu på hösten i Sverige. Det finska besöket på Savoy Teatern var den sista prestationen för det här spexet. Kimmo Hahtola från Fyysikkogillet hade organiserat spexet till vår sida av viken.

Den som inte helan tar eller vet vad Fysikalen är för något, kan titta på häften Alkorytmi 3/94 s. 14 (i toaletten) och 5/96 s. 12-13 (vid spegeln).

Spexet på den här gången berättade om en fransk blond Jeanne d'Arc på 1400-talet. England härskar över Frankrike och Jeanne väljs till Frankrikes nationalhelgon och blir brännt på bål som 18-åring. Man säger att sanningen inte bränner på bälten och det är faktiskt sant på spexet när man ser den grande finalen. Flera lustiga personer, betalade reklamer mellan akter och tiotals vitsord som vi nauroimme till. Musiken bildades av olika slags låter från Mozart till Spice Girls med tusentals versioner. Sexdansare visade nästan akrobatiskt utrustningsplaggor - jag bara undrar

En välgrillad fransk Jeanne längtar efter Mika Häkkinen.

hur många de var i början i våras.

Finska publiken tycktes ha jättekul att höra sådana svenska ord som 'perkele', 'sala-sana' eller 'herpes'. Spexet blev kortare och kortare innan det tog slut. På finska

kan man njuta av spex på våren, när det är tags för Teekkarispeksi 1999. Efter det, i slutet av april kan man kritisera improviserade pjäser. Housut pois!

Men när börjar Nachspex?! Efter att ha missförstått svenskt språk tre timmar putkeen blir man hungrig och törstig. Särskilt törstig. Nachspex ordnades i Smökki mellan nittio svenskor, en orkester Humpsvakar och några tiotals finska gäster. Atmosfären bestod av lax,

soppa, kött och sönderslagna jäätellö (tack Fredrik). Då och då föreslog vi till Kimmo: Vi vill ha skål under bordet! Om jag kommer rätt ihåg, föreställde Humpsvakar några socialdemokratiska visor för att stöda GP mot Jeanne och andra partykvinnor. Nämligen finns det bara två slags män: homosexuella och sovinister. Där kan kvinnor välja. Den sista GP körs i Japan i början av november. Det är spännande att se, om Mika Häkkinen åker fast redan i första varv.

På morgonen jollasta puuttui peräsin.

Till slut, Hälsningar från Helsingfors för alla Fysikgamar, det var mer än trevligt att fungera som publik. Tusen (ECU-ECU-ECU-ITA-PANG) tack *) till Fredrik, Susanne och Arun för väldigt fint Nasuskällskap. Tyvärr hade jag tvungen att skynda mig sammumaaan i en annan fest, kanske sammumme vi tillsammans om två år!

Jucka Majava

<http://www.cis.but.fi/~parvi/Fysikalen98/>

*) 5960 (FIM)

En uppställ som väntar gjord mig gillar
då skrevs ett tråkigt Fysikalens!
Våras fantastiska husets vänder
som oss i byna där utkändes
har tagit med oss som kungen
Vi koppel det av ej betungar
Vårt spex har framförts på Savoy
Vi (vår hörspråkingsväs vi) har haft
Man vill dänst sena tennar
så kan vi inte längre vinnas!
Stort tack och på återseende
Från Fysikalens 1998!

Mats Nilssons lilla dikt för finska värdar.

Fredrik ritar en liten gubbe.